

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγοῦ συνεκδ. ὁ γυναικοθήρας: *Εἶδα μορφὴν τοῦ ὑναίκα ἦτον εὐτή, ἕνας καλὸς ἀβιτζολός το' ἐχρειάζουδ' ἀνε νὰ τὴν ἀβιτζολοῇ νὰ σοῦ πῶ ὦ!* (ἐγὼ) Συνών. *κυνήγος*.

ἀβιτζολογῶ ἀμάρτ. ἀβιτζολοῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβιτζολόγος.

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγῶ συνεκδ. ἐπιζητῶ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, γυναικοθηρῶ: *Πῶς μ' ἀρέσει ν' ἀβιτζολοῶ!* Φτὸς ὅλη μέρα ἀβιτζολοῶ τοὶ ὑναίκες. Μούρ' ἔλα μ' ἀβιτζολομένη τὴν ἔχω ὦ, μὰ δὲν ἤκαμα δουλειὰ (ἂν καὶ ἔχω κυνηγήσει αὐτὴν τὴν γυναῖκα, δὲν κατώρθωσα τίποτε). Συνών. *κυνήγῶ*.

ἀβιτζόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἀβιτζόσκυλλος Πόντ. (Σάντ.) ἀβιτζόσκυλλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβιτζῆς καὶ σκύλλος.

Κύων κυνηγετικός.

ἀβυζάκωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζακῶνω.

Ὁ μὴ προσκεκολλημένος που στερεῶς: *Οἱ ἀβδέλ-λες ἐν' ἀβυζάκωτες τὸ' ἐν νὰ π-πέσουν (καὶ θὰ πέσουν).*

ἀβυζάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβυζάλιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀβυζάλιος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζαλίζω.

Ὁ μὴ θηλάσας, ὁ ἀθήλαστος ἐνθ' ἀν.: *Μωρὸν ἀβυζάλιστον Τραπ. Μωρὸ ἀβυζάλιο Ὁφ. Συνών. ἀβύζαχτος 2.*

ἀβύζαχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀβύζαστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβύζαχτος.

Ἄνευ θηλασμοῦ: *Ἀβύζαστα ἔχω ἀκόμα (δὲν ἔχω ἀκόμη θηλάσει).*

ἀβύζαχτος ἐπίθ. ἀβύζαστος Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀβύζαστους Θράκ. (Αἰν.) ἀβύζαστος Σύμ. ἀβύζαχτος Ἡπ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ. ἀ. ἀβύζαχτους Ἡπ. (Ζαγόρ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ. ἀβύζαχος Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) κ. ἀ. ἀβύζαχους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζάνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Παθ. ὁ μὴ θηλασθεὶς Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Μῆλ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.: *Γῖδα ἀβύζαχτη Ἡπ. Προβάτα ἀβύζαχτη Λακων. Ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἀβύζαχτη ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ Μῆλ.* 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ θηλάσας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Καππ. (Ἀραβάν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) Σύμ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.): *Ὁ γιός του εἶναι ἀβύζαχτος Μῆλ. Ἀρνι-παιδὶ ἀβύζαχτο Ἀρκαδ. Ἑρμούπ. Ἡπ. κ. ἀ. Τὸ παιδὶ ἔμεινε ἀβύζαχο, γι' αὐτὸ εἶναι σκαρτσασμένο (δὲν ἐθήλασεν ἐπαρκῶς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔπρεπε καὶ ἔμεινε καχεκτικόν) Σουδεν. Συνών. ἀβυζάλιστος.*

ἀβυζόπιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβ'ζόπιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζοπιάνω.

1) Ὅστις δὲν ἔπιασεν ἀκόμη τὸ βυζί, δὲν ἐθήλασεν εἰσέτι εἴτε ἕνεκα καχεξίας εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἐπὶ βρέ-

φους μόλις γεννηθέντος: *Τὸ ἔ'νι ἀβ'ζόπιαστον ἀκόμα τοῦ πιδάκ'.* 2) Μεταφ. ὁ ἀσθενοὺς κράσεως, ὁ ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, συνήθως σκαπτικῶς: *Διαόλ' ἀβ'ζόπιαστον, θέλ'ς νὰ τὰ βάλ'ς μὲ μένα!*

ἀβύζωτος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 29.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζώνω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη βυζιά, μόνον ἐπὶ κορασίου, τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεπτύχθησαν εἰσέτι οἱ μαστοί: Ποίημ.

Καὶ οὐδὲ μικρὲς καὶ ἀβύζωτες χλωρὰ βοτάνια κόβουν, χλωρὰ καὶ ἀδροσοβόλητα, τὰ στήθη νὰ γυτέψουν γὰ νὰ βυζώσουν ἔνωρα καὶ νὰ γοργομεστώσουν.

ἀβύθιστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀβύθ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυθίζω.

Ὁ μὴ βυθιζόμενος ἢ ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Ἀβύθ'γου ξύλου (μὴ βυθιζόμενον εἰς ὕδωρ) Αἰτωλ.*

ἀβύσσι τό, ἀμάρτ. ἀβύσσ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄβυσσο.

Ἡ ἄβυσσος: *Στ' ἀβύσσ' τ'ς θάλασσας.*

ἄβυσσο ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. κ. ἀ.—ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 160 ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσο Παξ. ἄβυσσος ὁ, Θράκ. (Σαρακκλ.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀφ'σους Β.Εὐβ. ἄβυσσος Ρόδ. ἄβυσσος Παξ. ἀβύσσο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄβυσσε Τσακων. ἄβυσσε Τσακων. ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 82 Πληθ. ἄβυσσα τά, Ρόδ. Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβυσσος, ὅπερ ὡς οὐσ. ἦδη μεταγν. Ὁ τύπ. ἄσ'βος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄσ'συβος, ὅπερ ἐγεννήθη κατὰ μετάθ. φθόγγ. Τὸ ἀρσ. ἄβυσσος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὑδατα πολλὰ θαλάσσης, λίμνης, φρέατος κττ. ἔχοντα βάθος πολὺ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τσακων. κ. ἀ.—ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Θάλασσα, ποῦ 'ν' οἱ ἄντρες μας καὶ ποῦ 'ναι οἱ καλοὶ μας; —Τί νὰ σᾶς πῶ, καημένες μου, τὰ μαῦρα τὰ μαντᾶτα; Οἱ ἄντρες σας ἐπνίγησαν 'ς τὴν ἄβυσσόν μου κάτω

Ἡπ. || Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς: Φρ. Σὰν τὴν ἄβυσσον τῆς θάλασσας Ἡπ. *Ἄτου μέσα 'ναι ἄβυσσος μέγας Σύμ. Ἐπε τὴν ἄβυσσον (κατὰ κόρον) Ἡπ. Θέλει νὰ φάῃ τὴν ἄβυσσον (ὑπερβολικῶς) Λακων. Τρώει ἔναν ἄβυσσον Παξ. (Συνών. φρ. ἦπει τὴν ποταμοθάλασσα, τρώει τὸν περὶδρομο, ἔφαε ἔναν ἀβ'λέμονα-ἔνα περὶδρομο-ἔναν Ἄδη). Κρασί-νερό-χρήματα ἄβυσσος Λακων. Τί ἄβυσσος ποῦ 'ναι! (ἐπὶ παντὸς πράγματος ὑπάρχοντος ἐν πλησμονῇ) Κύθηρ. Ἡκαμε πεπόνια τὴν ἄβυσσον Σῦρ. Τὰ σταφύλια εἶναι ἄβυσσος Κρήτ. Ἐγινε τὸ λάδι ἄβυσσον Αὐλωνάρ. Ἐχει γρόσα ἄβυσσον (εἶναι πλουσιώτατος. γρόσα=γρόσια, χρήματα) Σίφν. Τοί ἄβυσσε ἀχράε! (τί πολλὰ ἀχλάδια!) Τσακων. Ἄβυσσε ὦω (ἄφθονον ὕδωρ) αὐτόθ. Εἶναι ἄβυσσος αὐτή! (ἐπὶ φλυαρίου γυναικός) Τρίκκ. Σκοτίδ' ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ χρῆσις τῆς λ. πρὸς δήλωσιν τῆς πλησμονῆς ὑδάτων καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Πβ. Ἡσυχ. «ἄβυσσος» πέρας οὐκ ἔχοντα ὕδατα, ἄπειρα, ἀκατάληπτα. β) Βάθος κρημοῦ δυσθεώρητον, χάος Ζάκ. Τσακων. κ. ἀ.: *Μὴν κατεβῆς ἀπ'**

